

#СТУДЕНТСЬКИЙ_ГАМАНЕЦЬ

Смачний подарунок

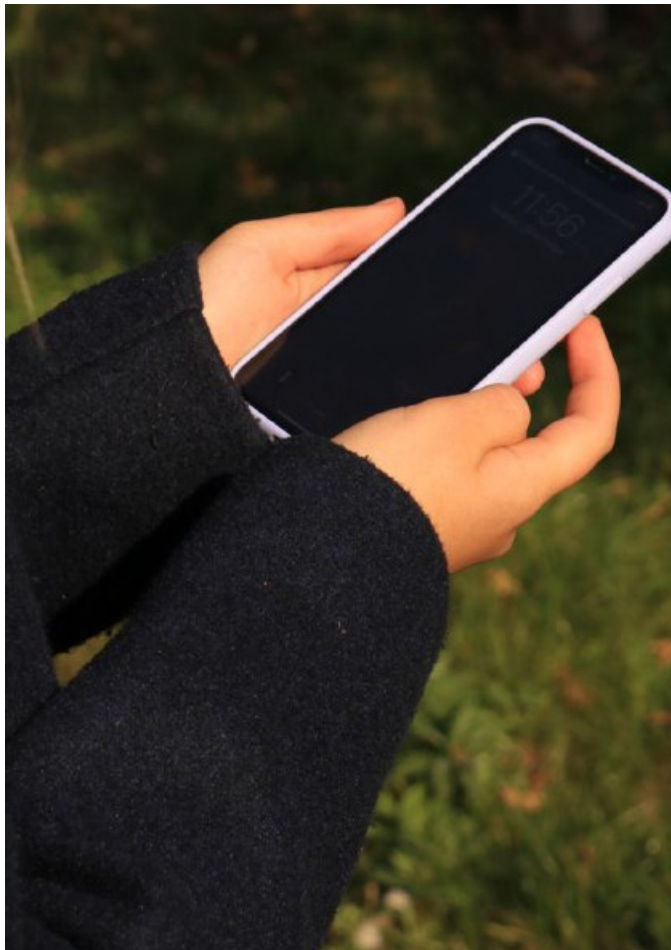
Рецепт приготування дешевого смаколика (Стор.4)

#ДОСИТЬ_МОВЧАТИ

Тиждень без використання гаджетів

Смартфони, планшети, комп'ютери стали невід'ємною частиною життя сучасної людини. Вони допомагають своїм власникам залишатися на зв'язку з близькими людьми, листуватися в різних месенджерах, читати, грати, дивитися фільми, слухати музику та багато іншого. Люди вже і дня не можуть уявити без сучасних гаджетів. Та вчені попереджують, така залежність від технологій може мати негативні наслідки. (Стор.3)

#ДОСИТЬ_МОВЧАТИ

В першу чергу ти людина

Плавець на візку та психолог реабілітаційного центру для сиріт розповідають, про особливості життя людей з інвалідністю

Одна із важливих проблем нашого суспільства – ми сторонимося людей з інвалідністю. Ім в прямому сенсі приходится виживати і пристосовуватись до умов. А «виживає сильніший» – головне правило дикого світу, проте чи в джунглях ми живемо? На цю тему висловились випускник і діючий психолог реабілітаційного центру для сиріт КЗ «Дніпропетровський дитячий будинок-інтернат». (Стор.3)

#ЖИТТЯ, ЯК ВОНО Є

Дорогу молоді: кузня української інтелігенції радо відчиняє двері

Порожня кімната і лише одна лампа у кутку - так зародилась молодіжна платформа для студентських ініціатив, саморозвитку та просто дозвілля. У 2017 році два активісти історичного факультету Гліб Стрижко і Ірина Селезньова поставили собі за ціль створити простір, у якому студенти змогли б не тільки відпочивати, а й реалізовувати свої амбіції. Так почався шлях від покинутої читальні до молодіжного центру. (Стор.2)

#Перепочинь

Навколо світу під час літніх канікул

Як часто ти говориш собі про те, що хочеш подорожувати? Постійно знаходяться відмовки? Обставини не дозволяють? А може, це просто брак бажання?

Історія студентки Маргарити Васильєв доводить, що можливо побачити світ, без великих сум у гаманці та броні у дорогих готелях. Без детальних планів інколи, навіть не знаючи, де заночуєш завтра, проїхати 20 тисяч кілометрів автостопом. Екстремально? Так, дуже. А чи варто воно цього, Маргарита розповіла в інтерв'ю. (Стор.8)

#Я_У_МАМИ_ЖУРНАЛІСТ

Дніпро очима іногородніх студентів

Що відчуває новий мешканець міста? Сум за домівкою чи насолоду від почуття свободи? (Стор.9)

#ЖИТТЯ, ЯК ВОНО Є

Як студенти поринули в історію

У музеї "Літературне Придніпров'я" було проведено лекцію з видавничої справи для студентів. Були представлені інсталяції кабінетів редакторів, їхні листи та видання. (Стор.2)

«Акварельне адажіо» у Будинку мистецтв

Що відбувалося на виставці акварельних робіт

У Дніпровському Будинку мистецтв відкрилася виставка робіт Олени Половної-Васильєвої під назвою «Акварельне адажіо». Олена Половна-Васильєва не тільки художниця, але й кандидат мистецтвознавства, член Національної спільки художників України, а ще й доцент кафедри образотворчого мистецтва та дизайну Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара. Загалом, на виставці було представлено більше 40 акварельних робіт. Всі вони створені за допомогою техніки «по мокрому»: коли фарба наноситься на рясно змочений водою папір. Роботи передають спокій та натхнення. Саму художницю, як вона сказала, на них надихнула природа. Були представлені і дивовижні пейзажі,

і неперевершені квіти. «Переважає є такі великі серії як «Зима у Пирогово» та інші місцеві краєвиди. Правда, тут ще є декілька робіт з Закарпаття. Зробити їх спало мені на думку, коли я подорожувала Західною Україною. Ця місцевість вплинула на мене, але роботи я вже створювала дома», - говорить Олена. Напитання чи є в Олени улюблена робота вона відповіла: «Ні, такої в мене немає», - сміється. - «Кожна з них для мене важлива». На виставці також можна побачити не менш вражаючі роботи, такі як: «Загадкова кам'яна могила», «Літній дощ», «Ранковий туман», «Вечірній Дніпро». «Чому адажіо? Тому що саме адажіо допомагає нам відчутти спокій та врівноваженість. Адажіо - це музи-

ка! Тому такі роботи, як і музику, треба відчувати серцем», - говорить мистецтвознавець Валентина Слобода. Інші відвідчі діляться враженнями: «Вона має тонкий ліричний погляд, це талановита людина, справжній майстер, яка вмє ретельно долучатися до якихось деталей». «Ця виставка демонструє чергові ступіні її розвитку творчої майстерності». В ході офіційної частини пані Олені вручили каталог в якій її дипломні зайняли друге місце у Всеукраїнській виставці. А вже після подяк, подарунків та квітів Олена запросила усіх до сусідньої кімнати, де знаходилась фотозона. Люди могли поговорити, сфотографуватися, розважитися, чи подивитися на свої фотографії. Багато хто підходив

до Олени спитати про її роботи чи просто побесідувати та разом посміятися. Дружня та тепла атмосфера змогла зібрати самих різних людей: молодих та дорослих, людей похилого віку. Однак, всіх їх об'єднувало одне: кожен захоплювався роботами Олени та її ідеями втілення пейзажів у живописі.

Аліна Діденко

На межі століть

Як студенти поринули в історію

У музеї "Літературне Придніпров'я" було проведено лекцію з видавничої справи для студентів. Були представлені інсталяції кабінетів редакторів, їхні листи та видання. У суспільстві поширена думка, що музеї, театри та галереї - минулий вік, не вартий уваги сучасних людей. За рахунок недооцінювання забувається, що це одні з основних джерел культурного відпочинку та саморозвитку. Наприкінці вересня студенти-журналісти відвідали музей у рамках навчальної екскурсії. «Літературне Придніпров'я» не був першим на їхньому шляху, однак зміг здивувати майбутніх спеціалістів. Було продемонстровано лише одну кімнату, але і цього виявилось досить. Стіни були заповнені фотографіями та листами, у центрі приміщення знаходилась інсталяція чотирьох різних кімнат. Вони представляли собою кабінети представника української інтелігенції М.Балліна, видавця газети "Степ" О.Сгорова, редакційний відділ видання "Зоря" та "красний уголок" шістдесятників.

Свою історію мав кожен предмет - від великої шафи XIX століття до маленького прес-пап'є. Наприклад, лампа під зеленим ковпаком належала О.Сгорову і була подарована історичному музею в середині XX століття його молодшою дочкою Тетяною. Цікаво, що у кабінеті не було речей, старших за 1826 рік. Розповідь екскурсовода про експонати була детальною, що дозволило слухачам повністю поринути в атмосферу минулого. Працівник музею вдало акцентувала увагу на елементах, пов'язаних з журналістикою. Захопливою для студентів виявилася не тільки оповідь про діяльність відомих всім О.Пушкіна, В.Підмогильного, М.Погрібняка, але й про видавничу працю Г.Епіка та П.Усенка. Між тим журналісти звернули увагу на листи та документи, що належали видатним діячам того часу. Неабияк їх вразили вирізки з газети «Зоря», оригінали якої було показано в кінці екскурсії. Інформації було так багато, що студенти не встигали записувати. Навіть люди, які не пов'язані з видавництвом, знайдуть багато цікавого

для себе. Взяти хоча б шрифти "Зорі", створені Г.Нарбутом, обкладинку видання, оформленням якої займався М.Погрібняк. Членами редколегії та авторами були Д.Яворницький, С.Єфремов, В.Чапленко - вже одна згадка цих прізвищ здатна привернути до газети особливий інтерес. Студенти поділилися враженнями. Більша половина зізналася, що лекція про літературу їм сподобалася. Отримана інформація може допомогти з вивченням предмету видавничої справи. Лише деякі студенти поскаржилися на тривалість екскурсії та біль у ногах. «У першу чергу, хочеться подякувати співробітників музею за їх важливу, але важку роботу. Екскурсія видалася доволі цікавою та пізнавальною. Прекрасно оформлені реконструкції, достатня кількість документів повністю розкривали різні часи видавництва або організацій. Було дуже шкода, що час промайнув так швидко, хотілося б залишитися і послухати ще трішки, побачити більше цікавих експонатів», - розповіла студентка Таїсія Пека. Студен-

Редакційний відділ газети «Зоря»
Автор фото: Таїсія Пека

ти виразили бажання прийти до музею ще раз. Історія здається їм цікавішою, коли вони можуть побачити предмети старовини чи доторкнутися до них. «Краще раз побачити, ніж сто разів прочитати» - з такою думкою вони залишили «Літературне Придніпров'я».

Ліліана Хандрига

Дорогу молоді: кузня української інтелігенції радо відчиняє двері

Порожня кімната і лише одна лампа у кутку - так зародилась молодіжна платформа для студентських ініціатив, саморозвитку та просто дозвілля. У 2017 році два активісти історичного факультету Гліб Стрижко і Ірина Селезньова поставили собі за ціль створити простір, у якому студенти змогли б не тільки відпочивати, а й реалізовувати свої амбіції. Так почався шлях від покинутої читальні до молодіжного центру. Починали з малого.

Маючи на руках прописаний план проекту та декілька фотографій кімнати, завітали до директора студмістечка і його двері привітно розчинилися. Зацікавивши одну людину постави ли за мету зацікавити усіх і почали зі співпраці із обласною адміністрацією та місцевими органами самоврядування. Бюджету не мали зовсім, але впералися - кожна річ, яка є у Кузні, подарована або створена руками меценатів та самих студентів.

Розмалювали стіни, встановили освітлення, придбали лампи та змайстрували стильні диванчики з піддонів. Кімната обростала речами, створеними з душою, і ставала дедалі затишнішою. Пізніше Гліб та Іра виграли грант від Львівської освітньої фундації і витратили ці гроші на подушки для лавок та пуфи. Відкрито налаштованими до співпраці виявилися українські видавництва ("Наш формат", "Discursus", "П'яний корабель", "Світ", "Круговерть", "Брайт Стар Паблішинг", "Meridian Czernowitz", "Видавництво Старого Лева"), які дарували україномовну літературу для бібліотеки кузні. До речі, тут проходять зустрічі з письменниками та поетичні вечори з відкритим мікрофоном, керівництво навіть може похизуватися книжками з автографами від Василя Шкляра, Братів Капранових, Макса Кідрука, Сергія Жадана. Бібліотека чимала, сягає більше 600 примірників україномовної та англійської літератури. Знайти можна як навчальні підручники, так і художні твори, а найзачитаніші, звичайно,

комікси. На великій полиці легендарна історія про одного з "найстаріших" супергероїв - Бетмена - межує з оригінальними коміксами українських авторів. Кузня цінує свою бібліотеку і тримає контакт з усіма бажаними нею користуватись. Для цього існує журнал, що слугує формуляром. Зазвичай книжка дається строком на два-три тижні, але, якщо виникне потреба, час повернення продовжать. На питання щодо сьогодення банку при дверях, для безкорисного вкладу від охочих підтримати молодіжний центр. Зараз Кузня української інтелігенції суворо притримується санітарних норм, тому була вимушена призупинити активну діяльність. Але вона все ще відкрита для жителів гуртожитку, у якому знаходиться. Обов'язково в масках і групою не більше 10 чоловік. Вечорами тут навчаються, готуються до сесії чи просто відпочивають, переглядаючи фільми (можна використати проектор і влаштувати справжній кінотеатр) і граючи в настільні ігри. Популярні - Монополія, Дженга, Alias. Якщо хочеться розім'яти мізки - можна влаштувати шаховий турнір. Взагалі, заходи проводяться різноманітні і досить масштаб-

ні, як, наприклад, презентація програми Молодіжний делегат України в ООН, та тренінги з надання першої медичної допомоги під патронатом Товариства Червоного Хреста України. Організація дружньо ставиться до реалізації нових ідей і з радістю надає приміщення як лекторії для своїх друзів. Щоб не прогавити цікавий захід, рекомендовано слідкувати за сторінками молодіжного центру в соціальних мережах. Пропозиції щодо заходів часто надходять і від самих відвідувачів Кузні. Усі старання не були даремними, Кузня була визнана Кращою практикою молодіжної роботи - 2017 у сфері організації змістовного дозволя Міністерством молоді та спорту та програмою розвитку ООН в Україні. Тепер вона гордо виправдовує своє ім'я, виховуючи свідому молодь, готову брати активну участь в громадському і політичному житті країни. Основна ідея про те, що гуртожиток - це місце, в якому можна не лише псувати печінку, а й саморозвиватися, виправдалася і розквітла в дещо більше. Це місце можливостей, в якому твій голос буде почутий колом небайдужих єдинодумців, місце для саморозвитку і самореалізації, чому допоможуть безліч безкоштовних освітніх заходів. Тут молоді має шанс на самовдосконалення і підтримку кола ініціативних освітян, тож залишається тільки брати мрії у долоні і діяти.

Анастасія Рудень

ВІД РЕДАКТОРА

Дорогі наші читаті "Гончар Інфо"!

Нова редакція газети приступила до роботи. Сподіваємось, що будемо радувати вас цікавими текстами. Обіцяємо, що випуски будуть виходити вчасно. Хоча ми вже прощатися...Однак наш "перший блин" стане останнім, що був невчасно випущеним! Я та мої колеги уважно прочитали випуски наших попередників. Надихалися їх прикладом. Спочатку кожному здавалось, що нічого дуже складного нас не чекає. Однак помилялись.

Те, що ми приступили до роботи, навіть наші смартфони зрозуміли! В Телеграмі нові бесіди: для редакторів, для усіх авторів, тексти на верстку, тексти на редагування...

Якщо чесно, не можемо сказати, що все у нас вдалось одразу та було легким. Багато часу витратили на пошуки актуальних тем. Згодом зрозуміли, що поки ми писали, вони вже перестали бути такими... Знову пошуки. Скільки відчаю, скільки сварок. Численні перевірки на помилки, на плагіат. А як важко сказати було когось, що його текст не візьмуть до випуску. Та це ж як лікарю повідомити страшну новину про втрату! Не менше! А коли дійшло діло до верстки, то взагалі суцільна проблема. Чи одразу ж знайшлися сміливці, які захотіли цим займатись? Ну, звісно ж, ні! Невідома програма, багато текстів, фото - як все скласти до купи?

Чи зроблений цей випуск ідеально? Звичайно, ні. Однак ми запевняємо вас: все створено з душою та великим бажанням. Тому дуже сподіваємось, ви знайдете щось для себе в нашій газеті. Відчуття, як ніби ми батьки, які довго готували дитину до школи. Зараз же обрали найкращі банти, найкращу шкільну форму. Відправляєм її з усім багажем знань, який намагались дати!

Тож нарешті представляємо вам своє творіння!

Гончар Інфо

Газета студентів
факультету систем і засобів масової комунікації
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Випусковий редактор
Заступник редактора

Ольга Алексєнко
Єлизавета Ковтун

Редактори рубрик:

Рудень Анастасія

#Життя, як воно є

#Досить_мовчати

Ольга Алексєнко

#Студентський_гаманець

Наталія Поліщук

#Машина_часу»

Микита Шмалько

#Освіта_чек

Андрій Артеменко

#Перепочинь

Валерія Майна

#Я_у_мамі_журналіст

Ліліанна Хандрига

Дизайн-макет
Коректор

Єлизавета Ломонос
Альона Ткач

З усіх питань звертатися на пошту редакції:
HoncharInfoFSMMC@gmail.com

Плавець на візку та психолог реабілітаційного центру для сиріт розповідають, про особливості життя людей з інвалідністю.

В ПЕРШУ ЧЕРГУ ТИ ЛЮДИНА

Ігор Черніков – вихованець реабілітаційного центру і спортсмен.

Одна із важливих проблем нашого суспільства – ми сторонимося людей з інвалідністю. Ім в прямому сенсі приходится виживати і пристосовуватись до умов. А «виживає сильніший» – головне правило дикого світу, проте чи в джунглях ми живемо? На цю тему висловились випускник і діючий психолог реабілітаційного центру для сиріт КЗ «Дніпропетровський дитячий будинок-інтернат». Ігор Черніков – вихованець реабілітаційного центру і спортсмен. Незважаючи на інвалідність пристосовувався і досягає бажаного. Стосовно того, як це йому вдається, він висловився у інтерв'ю.

– Ігоре, як я знаю, Ви займаєтесь плаванням. Яким чином проходять Ваші тренування? Які досягнення маєте?

– Звичайним, як і у всіх інших. Басейни ніяк не облаштовані, єдине що в деяких все ж таки є платформи для спуску у воду. За необхідності, працівники комплексу допомагають спуститись в басейн або вилізти з нього. Бувають незначні нюанси на кшталт порогів в роздягальні у спортивному комплексі «Метеор». Завдавав він незручності, проте після мого звернення до адміністрації його прибмили. Стосовно моїх досягнень: маю КМС в декількох стилях плавання, окрім вільного плавання на спині.

– Чому саме цей вид спорту? Що підштовхнуло до занять?

– Плавання мені призначили для підтримки фізичної форми та розвитку опорно-рухового апарату. Потім я вирішив себе спробувати в професійному спорті – почало виходити, показав результат. А друга причина – люблю воду. Це мабуть одна з головних причин, через яку щоліта подорожую до моря.

– Ігоре, розкажіть, з якими побутовими труднощами стикаєтесь щодня?

– З усіма «побутовими питаннями» пораюсь сам, не гірше за решту людей. Ви бачили, як я

дістався на наше місце зустрічі по розбитому асфальту (сміється). Вважаю, що треба пристосовуватися до тих умов, в яких живеш. Звук до нашої інфраструктури. Хоча транспорт завдає клопоту: мало автобусів і тролейбусів з низькою підлогою, доводиться довго чекати або взагалі викликати таксі.

– З якими стереотипами щодо людей з обмеженими можливостями доводиться зустрічатись? Як долаєте упереджене ставлення?

– Досить часто стикаюсь із стереотипним мисленням. Людей з інвалідністю наділяють якоюсь безпорадністю: вони на візку, отже слабкі, бідні тощо. Одного разу, коли чекав таксі, до мене підїхала жінка на якомусь джипі і сунула через вікно 30 гривень. Це така неповага, немов я стою з простягнутою рукою. Якщо мені щось потрібно, то можу сам заробити. Доводиться це пояснювати у подібних випадках.

– Багато паралімпійців прославляють нашу країну по всьому світу, а повертаючись додому, часто не можуть дістатися до аптеки, магазину, школи. Які кроки слід здійснити перш за все аби почати системне вирішення цієї проблеми?

– Справа в тому, що паралімпійці, які були закордоном, мають декілька інше бачення. Вони жили при інших умовах. Тому підіймають це питання. Решта людей з інвалідністю замикаються у собі. Не виходять із зони комфорту. А я вважаю, що в першу чергу всім нам потрібно виходити з неї, пристосовуватися до соціума і показувати, що ми є. Так зможемо щось змінити.

– У суспільстві підіймалося питання, що «інвалід» – образливе твердження, коректніше застосовувати «людина з обмеженими можливостями». Проте чи можна називати людину обмеженою? Адже вона є рівною з усіма, а інколи може і прагне більшого, аніж здорові люди. Ваше ставлення до таких визначень?

– Так, це питання підіймалося

на засіданнях ООН, бо слово «інвалід» призводило до багатьох резонансів. Визнано, що обидва твердження є некоректними. Правильно казати «людина з інвалідністю», бо в першу чергу вона є людиною. Про це слід не забувати.

Окрім цих тверджень, у суспільстві використовують ряд образливих ярликів: даунята, дебіл, шизик тощо. І все це пов'язане не те що з неосвіченістю, а більш з безкультурністю людей.

– Бували такі моменти, коли впадали в депресію і нічого не хотілось (опускались руки)?

– Чесно, ніколи не переживав і не розумів такого. Люди надумують собі проблеми і йдуть за порадою до психолога. Вважаю, що в цьому немає сенсу, бо головна проблема знаходиться в голові. Мої одногрупники прихилили із шрами на руках, і я їх питав: «нащо таке робити, коли ти здоровий і у тебе є сім'я, дім?»

– Дайте декілька порад, що допоможуть вийти із такого стану.

– Щоб не створювати проблем в голові, завжди замислюйся що комусь важче. У кожного з нас є «проблема-Еверест», це нормально, проте коли ми порівнюємо її з проблемами інших – вона перетворюється на піщинку.

– Якби можна було здійснити три бажання, якими б вони були?

– Як казав Фрейд: «Немає здорових людей, є недообстежені», – тому хотілось, щоб люди були менш дурні і більш добріші...і в Африці завжди була вода.

Інший погляд на проблему Надії Ананьєвої – психолога, що вже 25 років працює в реабілітаційному центрі для сиріт

– Надіє, що вплило на вибір професії психолога? І чому саме дитячий?

– Мій профіль – не тільки діти, я можу працювати і з дорослими. А чому саме ця професія? У дев'яності роки минулого століття мало хто вступав на факультет психології. Була нестача необхідної літератури, і доводилося зрання йти до бібліотеки, щоб встигнути прочитати матеріал. Проте я цікавилася, брала участь в європейському проєкті з реабілітації дітей.

– Чи працювали психологом до того моменту, як влаштувались у дитячий будинок?

– Цей центр – моє перше місце роботи, і, як бачите, до сьогодні я працюю. У 1995-му сюди прийшла і вже 25 років тут.

– Пригадайте, як пройшов перший місяць роботи у дитячому будинку? Можливо, були якісь труднощі (психологічні), як з ними впорались?

– Коли влаштовувалась сюди, нікого з дітей не бачила, тільки персонал. Протягом тижня вийшла на роботу і було несподіван-

кою, що дітки з інвалідністю. Це було психологічно важко. Почувала себе незручно, мене молоду не сприймала підліткова група, ще й колеги були набагато старші за мене. Через декілька днів запевнила керівництво, що працюю до кінця місяця. На що мені відповіли: «Ні, ти залишишся». Як бачите, були праві (сміється).

– Які проблеми частіше переслідують дітей, з якими працюєте?

– Можу виділити три головні – це страх, замкнутість і непристосованість. Діти бояться виходити в соціум через можливість бути відторгненими, ображеними, приниженими. У нашому суспільстві людину за інвалідність публічно ображають, внаслідок цього проявляється замкнутість. Діти взагалі перестають виходити на контакт, ховають всі переживання всередині себе. А непристосованість формується тому, що вони ростуть у межах реабілітаційного центру, не знають, як поводитися у побутових умовах.

– Як ви допомагаєте впоратися з цими проблемами?

– Я пояснюю дітям, що треба бути гордим. Бо, якщо людина принижує тебе, то вона вказує на своє безкультур'я. Не треба боятися, дивись лише вперед! Також ці проблеми ми вирішуємо за допомогою майстер-класів та ігор. Наприклад, малюємо страх і знищуємо малюнок або влаштуємо кулінарну годину, щоб навчитися

б придбати квартиру. Решта цього не має. А вирішити зазначену проблему можна тільки тоді, коли в Верховній Раді будуть люди з інвалідністю. Вони точно зможуть захищати інтереси інших людей з обмеженими можливостями.

– У інтерв'ю Ігор висловив дуже цікаву думку: «люди надумують собі проблеми і йдуть за порадою до психолога. Я думаю, що в цьому немає сенсу, бо головна проблема знаходиться в голові». А як ви вважаєте?

– Це абсолютно нормально, у всіх нас є проблеми: у підлітків з коханням, у дорослих – на роботі. Всі проблеми різні і по-своєму важливі. Неможливо, щоб ми через щось не переживали. Так само у кожного є психолог – близькі нам люди. Треба спілкуватися, ділитися переживаннями, тільки так стає легше. Мені дуже важко давалася моя праця, і саме завдяки моральній підтримці матері я залишилась тут.

– Одна із проблем нашого суспільства: люди не помічають, навіть не хочуть помічати людей з інвалідністю. Чому таке відбувається і як з цим боротись?

– На мою думку, все це йде з дитинства. Дітей недостатньо виховують, не закладають почуття емпатії. Тому люди такі жорстокі або зневажливі. У дитсадках Китаю з дітками розіграють різні ситуації, через які пояснюють, як себе поводити. Так і у нас

Інший погляд на проблему Надії Ананьєвої – психолога, що вже 25 років працює в реабілітаційному центрі для сиріт.

деяким побутовим моментам.

– Наступне питання я вже обговорював з Ігорем – вашим випускником, хотілось би почути Вашу думку. Багато паралімпійців прославляють нашу країну по всьому світу, а повертаючись додому часто не можуть дістатися до аптеки, магазину, школи. Які кроки слід здійснити перш за все аби почати системне вирішення цієї проблеми?

– Розумієте, паралімпійці побачили світ і знають яким чином все повинно працювати. Можуть дозволити собі краще життя, хоча

треба, привчати ще з малечку.

– Які речі хотілося б змінити в своїй роботі?

– Перше – менше таких діточок в інтернатах, щоб від них не відмовлялись біологічні батьки. В іншому випадку – зобов'язати цих батьків виділяти кошти дітям. Хоча б так вони зможуть собі щось придбати... І ще менше праці із паперами, цей момент краде багато часу і сил...

Олег Філатов

ЦИФРОВИЙ ДЕТОКС

Тиждень без використання гаджетів

У світі розпочалась епідемія нової хвороби. І ні, це не коронавірус, це номофобія – залежність від сучасних технологій. За даним, зібраними компанією Harris Interactiv, цією хворобою страждає кожна сьома людина у світі. Номофобія схожа за своїми ознаками з ігроманією, алкоголізмом та наркоманією. Сама через це багато спеціалістів вважають її дуже небезпечною та рекомендують бути обережними і усвідомленими у використанні сучасних гаджетів.

Щоб перевірити себе та дізнатися чи є ознаки номофобії, одна із студенток ДНУ – Марія, вирішила провести експеримент – сім днів без сучасних технологій. Їй було дозволено читати друковані книги та статті, дивитись телевізор, слухати радіо, але ні в якому разі не можна було торкатися смартфона, планшета чи комп'ютера.

Експеримент розпочався опівночі. Маша востанній раз перевірила свою пошту, після чого поклала телефон на ноутбук до ящика, де вони і повинні були пролежати наступні 24 години. Заснути вдалося не одразу, бо дівчина не звикла лягати спати без свого смартфона та «ще й так рано». Як правило, вона

Автор фото: Марія Гаврил

вкладалася близько одинадцяті, далі ще півтори-дві години у телефоні, а вже потім і засинати можна.

Дійсно, опитування студентів, яке провели вчені з Університету Ноттінгема, показало, що близько 50% людей у віці від 18 до 20 років засинають зі смартфоном у руці. Це негативно позначається на їх сні: синє світло екрана впливає на циркадні ритми, а гудіння може розбудити посеред ночі. Тому краще не залишайте ваш телефон в спальні, а якщо ви використовуєте його в якості будильника,

то перемикайте в режим польоту.

У перші дні експерименту ранки розпочиналися незвично. Рука сама тягнулася до телефону. Однак на звичному місці його не було. Саме тоді ім'я відчувала дискомфорт, бо дуже хотілося дізнатися, що сталося у мережі за цей час. Щоб компенсувати відсутність смартфона, дівчина ввімкнула новини по телевізору. Але там вона не побачила нічого цікавого для себе, ніщо не зачепило увагу. Відчуття роздратування ставало з кожного хвилиною все сильнішим. А після розмови телефоном з мамою (експеримент дозволяє використовувати мобільний зв'язок), Марія взагалі не витримала та провірила всі повідомлення на своїй пошті, оновила стрічку новин. Тут можна зробити висновок – різка відмова від сучасних технологій неминуче веде до стресу. Тому, якщо б смішною не виглядала порада, але відвикати від пристроїв слід поступово: відмовитись на певний часовий інтервал або перестати носити їх з собою по квартирі.

Також наша героїня протягом тижня зазнала багато складнощів у спілкуванні зі своїми одногрупниками. Зазвичай студенти спіл-

куються у соціальних мережах. Так, староста попередила про те, що похід до музею відміняється, та наша героїня не дізналась про це і прийшла туди в призначений час. А крім цього, ім'я постійно відчувала, що вона «не на одній хвилі» з іншими. Адже підтримати розмови про вихід нових мемів, інтернет-жартів та і просто новин, про які не говорять по телебаченню, вона не могла.

Протягом всього тижня ім'я виконувала домашнє завдання набагато довше, ніж раніше. Адже тепер не могла скористатись функцією «Скопіювати – вставити». А щоб прочитати твори, які їй задали в університеті, довелося не вантажити файл у смартфон, а йти до бібліотеки.

А яким стресом для дівчини було сідати до маршрутки та їхати до навчального закладу без улюблених пісень в навушниках!

Тож які результати експерименту?

По-перше, коли нічого не відволікає, ви по-справжньому занурюєтесь у справи, будь-то зустріч з друзями, навчання, робота чи сімейна вечере. Так, ім'я виконувала домашнє завдання

якісніше, ніж у звичайні дні. Також змогла насолодитися моментами і подіями тут і зараз.

По-друге, ви починаєте знаходити цікаве поза інтернетом. Вийшовши на вулицю, дівчина стала помічати те, на що на звертала увагу – красу осені, знайомих людей поруч. Замість того, щоб відпочивати зі смартфоном, вона більше проводила часу з друзями, вела активніший спосіб життя.

У кінці експерименту, Марія зробила висновок: сучасні технології дарують нам емоції, насичують інформацією, розширюють контакти, служать організатором. Тому зовсім відмовитись від гаджетів дуже складно, більш того це не продуктивно. Кращий варіант – знайти золоту середину: підходити до використання сучасних технологій свідомо. Дотримуватися цифрової гігієни – грамотно і вибірково споживати інформацію, вибирати те, що корисно, а не завдає шкоди. Та хоч інколи відірвати погляд від екрану і насолоджуватися не світліною у соціальній мережі, а тим, що оточує. Як виявилось – усе поряд.

Єлизавета Ломонос

Збережемо твою копійку, студенте!

Крихта економії у ваше життя

Можливі варіанти заощаджень на прохання студентів

Нещодавно студентка факультету журналістики Дарина стикнулася з фінансовою проблемою. Дівчина живе на стипендію та маленьку заробітну плату, їй категорично не вистачає коштів. Більшість її друзів також мають таку проблему, тому разом із Дариною ми пошукали варіанти, як можна заощадити гроші.

Ти також студент? У тебе мала стипендія або взагалі її немає? Пропонуємо декілька варіантів як заощадити гроші.

1. Заходи, де може бути безкоштовна їжа. Дегустація може проводитися в барах, магазинах, виставках, у парку, на вечірках. Зазвичай інформацію про це можна знайти на сайтах закладів. Найчастіше проводяться дегустації вин та сирів, проте цим особливо не наїсися, тому краще не розраховувати на таке харчування. Тим паче, ці заходи не щоденні.

2. Для того, щоб заощадити на зв'язку можна використовувати відео-чати або месенджери: Telegram, Viber, Skype, Facetime, Zoom, Facebook, Instagram, WhatsApp, Discord та інші платформи. Також можна змінити тариф або план мобільного зв'язку. Багато непотрібних послуг у вашому «пакеті» потребують додаткової плати, тому їх можна виключити з тарифного плану.

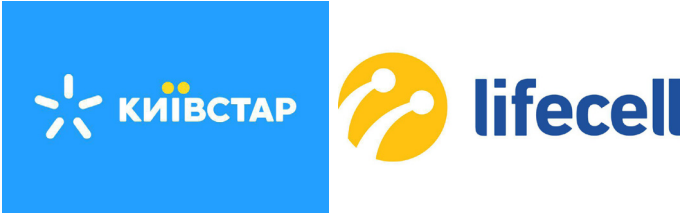
Пакети деяких мобільних операторів України:

Назва тарифу	Vodafone Device S	Vodafone Device M	Спілкування без меж	Київстар Родина	Бізнес Lifecell 90	Бізнес Свобода 120
Ціна	50 грн/місяць	100 грн/місяць	125 грн/місяць	100 грн/місяць	90 грн/місяць	120 грн/місяць
Інтернет	500 МБ	10 ГБ	6 ГБ	6 ГБ	10 ГБ	15 ГБ
Дзвінки	50 хв./місяць в мережі Vodafone та 1 грн/хв. на інші оператори	1 грн./хв. в мережі Vodafone та інші	Безліміт (лише в мережі Київстар), на інші оператори – 60 хв.	Безліміт (лише в мережі Київстар), на інші оператори – 60 хв.	Безліміт (лише в мережі Lifecell), на інші оператори – 300 хв.	Безліміт (лише в мережі Lifecell), на інші оператори – 1000 хв.
SMS	100 шт./місяць	1 грн/хв./шт	3 грн/10 шт.	60 шт.	300 шт.	500 шт.
Додатково		YouTube Premium 4 місяця безкоштовно + послуга Video Pass	Київстар TV, Doctor Online, Star Guard Lite	Безліміт на соціальні мережі та деякі месенджери	Безліміт на соціальні мережі	Безліміт на соціальні мережі

Якщо ви хочете користуватися оператором Vodafone, то краще скористатися «Vodafone Device M», бо куди ж сучасному студенту без Інтернету?! Проте, якщо ви часто телефонуєте комусь, то краще перший пакет – «Vodafone Device S».

Якщо ж ви віддасте перевагу оператору Київстар, то вигідніше підключити тариф «Київстар Родина», адже можна отримати безліміт на соціальні мережі, що значно заощадить ваші МБ. Шанувальникам Lifecell значно пощастило, адже обидва тарифи «Бізнес Lifecell 90» та «Бізнес Свобода 120» є вигідні. Якщо ж вам завжди мало ГБ Інтернету, то радимо другий пакет.

Наша героїня – Дарина обрала оператора Lifecell, він виявився не найдешевшим, але найвигіднішим. Дівчина майже завжди користується Інтернетом, тому обрала «Бізнес Свобода 120». За місяць користування вона задоволена тарифом та радить його усім іншим.

3. Багато людей користуються секонд-хендом або стоками. У таких магазинах можна набагато більше заощадити грошей. У дні «завозу» речей можна вихопити брендові речі, проте дуже важко знаходитися в магазинах, оскільки багато покупців. Не забувайте, що такі речі уже носили до вас, тому їх обробляли і вони мають специфічний запах.

Набагато краще магазини-конфіскати. Хоч там і не найдешевші речі, проте нові. Вони можуть мати певні недоліки (різний розмір, неправильні шви, маленька крапочка фарби і інше) або ж речі вчасно не купили, не були популярними, тому їх залишок відправили до цих магазинів.

4. Багато закладів та магазинів пропонують студентам знижки. Намагайтеся завжди використовувати цю можливість. Зазвичай такі пропозиції є в театрах, музеях, ресторанах, кінотеатрах, фітнес-центрах тощо.

Якщо ви любляєте подорожувати, не забувайте, що ви можете скористатися студентським квитком у транспорті. Наприклад, ви отримаєте знижку 50% у потязі міжміського або приміського напрямлення будь-якого вагону, класу, категорії. Також можна отримати знижку 50% в автобусах, трамваях, тролейбусах, метро, але, якщо ви купите місячний квиток. Щодо авіаквитків, то можливо отримати знижку 30-50%, але обов'язково за наявності International Student Identity Card (ISIC). Також ця карта дозволяє повернути, або обміняти квиток на інший маршрут або змінити дату вильоту.

Наталя Поліщук

Смачний подарунок

Не все, що дорого коштує, є гарним дарунком

Рецепт приготування дешевого смаколика

Із чим у вас асоціюється День народження? Тортом з свічками, кульками, чи, може, подарунками? У моїй родині це свято нагадує про смачний, солодкий торт. У нас є традиція – випікати на кожне свято пиріг, бажано кожний раз різний. Я вирішила подарувати на роковини матері її улюблений бісквітний торт «Sacher». Спочатку я думала купити його у кондитерській, але стикнулася з проблемою – в середньому торт коштував 500-600 грн., що було мені не по кишені. Отож, буду готувати його власноруч. Почнемо з того, що заглянемо в книгу рецептів. Там вказано, що для приготування нам потрібні такі інгредієнти: 6 яєць, 120 г цукру, 120 г борошна, 180 г вершкового масла, 200 г шоколаду та 150 г абрикосового джему. Так, тепер подивимось в холодильник. Для приготування торта в мене є майже все, окрім вершкового масла, шоколаду та джему. Гадаю в кожного знайдеться з десяток яєць та цукор, а борошно можна позичити і в сусідів. Аби не сильно витратити кошти, я замінила джем на варення. У середньому вершкове масло 200 г коштує 20-25 грн., а чорний шоколад 100 г в складі якого 75% какао – 25-30 грн. Отже,

торт обійшовся мені в 80 грн. На першому ж етапі приготування в мене виникли проблеми – не було форми для випічки. Довелося йти до сусідки, яка позичила мені форму діаметром 22 см. Підготувавши форму для випічки, застелила дно пергаментом та змастила вершковим маслом і трохи притрусила борошном. Преступила до приготування бісквіту. Взяла одну плитку шоколаду 100 г та поламала її на маленькі шматочки. До миски з шоколадом добавила 120 г порізаного на кубики вершкового масла та поставила на водяну баню, аби розтопити. Проте це можна зробити і за допомогою мікрохвильової печі. Будьте уважні з шоколадом, особливо, якщо топитимете в мікрохвильовій печі. Прогрівайте його впродовж 10-20 секунд, кожного разу дістаючи миску та ретельно перемішуючи. Відставивши шоколад остигати, почала розділяти яйця на жовтки та білки. До жовтків добавила половину цукру, збила їх до дуже пухкого та щільного стану. Додала до маси шоколад і знову збила суміш міксером до однорідності. Потім додала просіяну муку до миски. Перемішала усе лопаткою

до повної однорідності та гладкості. Білки збивала до легкої та пухкої пінки, потроху додаючи цукор, що залишився, поки не отримала повного розчину цукру та твердих піків. Перевернула миску з білками над головою, аби перевірити їх готовність. Вони залишилися в посудині, що означало, що я зробила все вірно. До майже готового тіста потроху додавала білки та обережно все перемішувала, щоб білки не втратили свого об'єму. Потім перелила це до форми та поставила випікати в духовій печі при температурі 180°C. Приблизно 40-50 хвилин. Час може варіюватися, залежно від духовки. Під час випічки перші 20-30 хвилин дверці духовки не відкривала, оскільки бісквіт може опасти. Готовність перевіряла дерев'яною шпагою. Поки бісквіт випікався прочитала коротку історію створення цього десерту. Його придумав австрійський кондитер Франца Захер, коли йому було 16 років. На той час він був учнем у шеф-кухаря міністра іноземних справ Меттерніха. До шефа повинні були приїхати високопоставлені гості, оскільки він захворів, то наказав своєму учневі Францу придумати новий

десерт. Ось так і прийшов у світ цей торт. Хоч він сподобався гостям, але залишився без належної уваги. Згодом старший син Захера Едуард змінив рецепт торта та продавав його в магазині «Демель», де проходив практику. Потім в заснованому Едуардом готелі «Захер». Саме з тих пір десерт став одним із популярних серед австрійської кухні. Його аналоги були створені у СРСР та в Мюнхені, а ми зробимо його ще й дешевим. Готовий бісквіт витягнула з печі та поставила остигати. Захолюлий бісквіт розрізала на дві половини. На одну частину бісквіта рівним шаром нанесла половину (можна трохи більше) абрикосового варення та накривала другою частиною. Варення, що залишилося, протерла через дрібне сито, щоб воно стало однорідним. Обмастила ним торт з усіх боків. У такому вигляді відправила його в холодильник на 20-30 хвилин, щоб абрикосовий шар застиг. Для глазури, що покриває торт, взяла плитку шоколаду 100 г та розламала її на маленькі шматочки. До шоколадки додала 60 г вершкового масла і поставила усе це на водяну пару. Коли абрикосовий шар захолонув, покрила торт глазур'ю, перекидавши торт на ґрати, зверху вилила глазур і розрівняла її лопаткою. Традиційно торт «Sacher» прикрашається просто написом (саме через напис колись був проведений судовий процес), тому залишки глазури вилила в кондитерський мішок з вузькою (1-2 мм) насадкою і нанесла напис.

Торт вийшов таким же смачним та гарним, як і магазинний. Він вийшов у міру солодким, а абрикосове варення придало кислинки. Приємним бонусом стала значна економія грошей. Замість 500-600 грн. я витратила лише 80 грн.

Фото професійно виготовленого тарту «Захер». Взято із сайту gurmaniya.com

Торт приготовлений за даним рецептом

Ангеліна Шевченко

• COVID-19 — не біда! •

Студентське життя під час пандемії

Як карантин впливав та впливає на нашу освіту

Карантин значно вплинув на наше життя. Звісно, він зачепив і сферу навчання. Учні журфаку поспілкувалися з представниками ЗВО Дніпра. Далі вони взяли інтерв'ю у декількох студентів.

Студенти вирішили опитати учнів декількох ЗВО щоб порівняти умови навчання і адаптації до карантинного режиму. У ході опитування вони поспілкувалися з вихованцями таких закладів як: Бейт-Хана, ПДАФКиС та ДДУВС.

З журналістами поділилася своїми переживаннями і враженнями студентка третього курсу Бейт-Хани Єлизавета Волошина (Ада Робенштейн)

- Єлизавето, скажіть будь ласка, як відчувалися зміни, пов'язанні з введенням карантину у вашому навчальному закладі?

- Коли в нашому ВУЗі ввели карантинні умови, ми, спершу, не відчували сильних змін. У Бейт-Хані до нас відносяться тепло. І, на мою думку, саме завдяки цьому фактору для нас карантин пройшов, якщо так можна сказати, нормально.

- Як в цілому у вас проходив період ізоляційного навчання?

На початку карантину всім, хто не з Дніпра запропонували повернутися додому. Багато з нас так і зробили. Далі ми близько місяця займалися роблячи завдання, які наші викладачі відсилали нам у Вайбері.

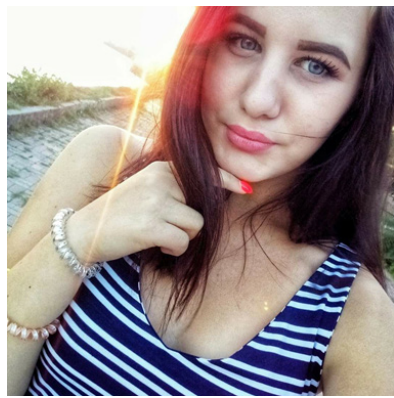
- Вам було зручно займатися в таких умовах?

- Ніхто не звик до такого режиму. Але, ми адаптувалися до нових умов. З часом ми поступово перейшли на повноцінні заняття через платформу Zoom.

- Які плюси та мінуси ви бачите в такій формі навчання?

- З плюсів можу виділити таке: щоб бути присутнім на парах не треба кудись їхати. Для цього достатньо просто прокинутися на 10-15 хвилин раніше і зайти у Zoom.

Також свою думку висловила студентка другого курсу ПДАФКиС Морозова Анна.

- Анно, як називається ваш заклад навчання? Чому ви вирішили обрати саме цей ЗВО?

- Я вчусь у Придніпровській державній академії фізичної культури і спорту. Я працюю дитячим тренером. Я вважаю, що для моєї професії будуть корисні ті знання, які мені може дати ця академія.

- Як проходили карантинні умови у вашій академії? Якими програмами ви користувалися?

- Наш вищий навчальний заклад, на мою думку, був зовсім не готовий до карантинного режиму. Ми користувалися програмою Zoom. Звісно, ми виконували завдання, які нам надсилали викладачі на пошту. Це були тестові завдання. Це призвело до того, що у багатьох студентів виникли проблеми зі здачею сесії. Хтось виконував завдання, хтось - ні.

- Як ви вважаєте, яка саме проблема заважає вашим однокурсникам вчитися?

- Я вважаю, що проблеми такого відношення студентів до навчання були, є і будуть. Ніхто не виключав фактору того, що не всі студенти добросовісні. Особливо по відношенню до навчального процесу. Але, ніхто також не звик до дистанційного режиму. Великою проблемою стало те, що деякі дисципліни почали свою роботу із запізненням.

- У своїй більшості, яку проблему ви виділяєте з-поміж наведених?

- Більша частина студентів не задоволена тим, що ми перейшли на дистанційний режим і ми не можемо поспілкуватися з викладачем щодо проблем виконання завдань.

Небайдужою до опитування

стала студентка третього курсу ДДУВС Морозова Світлана.

- Світлано, в якому ЗВО ви навчаєтесь? Як ви вирішили вступати у цей заклад?

- Я вчусь у Дніпропетровському державному університеті внутрішніх справ. Спершу я хотіла піти на курсанта, але, за збігом обставин, я вирішила, що юриспруденція для мене - кращий варіант.

- Як вплинули карантинні умови на ваш університет?

- Я вважаю, що на мій університет це ніяк майже не вплинуло. Як на мене, я категорично не підтримую дистанційний режим навчання. Я не люблю працювати через якісь програми.

- Які плюси ви можете виділити з приводу дистанційного навчання?

- Для мене - дистанційні умови навчання набагато легші від звичайної денної форми. Також я можу виділити те, що у мене з'я-

вилось більше вільного часу. На одному з плюсів я хочу зосередити увагу. Я можу не так багато часу приділяти навчанню, особисто, виконанню домашнього завдання.

- А мінуси?

- З мінусів я хочу виділити те, що я люблю живе спілкування. Через це мені було складно спілкуватися з однокурсниками та викладачами. На відміну від звичайного режиму, на дистанційному навчанні у нас вечірня зміна. Завдяки цьому я можу краще розподіляти свій час. Мої хобі і вільний час не перетинаються і не заважають навчанню.

- Якими програмами користувався ваш заклад за умов карантину?

- Ми користувалися лише одною програмою - Moodle. Як на мене, ця програма зручна. Там завжди є розклад практичних, семінарських занять та колоквіумів. У цій програмі немає нічого зайвого. Я можу відкрити план семінарського заняття, виконати завдання на бланку і відправити цей файл в Moodle.

Студент факультету систем та засобів масової комунікації групи ЗЖ-19-02 Артеменко Андрій

• Золоті студентські роки •

5 типів студентів

У кожного процес навчання і становлення перетікає по-різному. Підхід до цього формується завдяки умовам навчання та світогляду. Студенти журфаку вирішили взяти на себе роль аналітиків і зробили 5 основних типів студентів.

Студенти - це особлива каста людей. Частина свого часу вони намагаються зрозуміти, ким хочуть бути у майбутньому. Вони читають різні книжки, полюбують різну їжу, і по-різному виглядають. І це правильно. Студентство - це саме той час, коли ти приймаєш остаточне рішення. Які книжки ти полюбаєш та який одяг хочеш бачити у своїй шафі. Разом з тим, деякі з нас дуже схожі.

Хтось має звичку спостерігати за людьми, особливо за тими, хто їх оточує. Хтось - навпаки, відсторонюється від інших і думає лише про себе.

Саме для того, щоб ознайомитися з такими типами людей учні журфаку зробили дослідження. Вони склали топ 5 найпоширеніших видів студентів в будь-якому ЗВО.

Перший тип: «Діти Суворова» - його крилатий вислів «Учень - свет, а неучень

- тьма» став, чимось на кшталт кредо для цього типу студентів. Вони присвячують навчанню весь свій час, старанно виконують кожне завдання. І ось вам порада - не слід їх відволікати від споживання граніту науки. Ці студенти не зволікають перед своєю метою - бути першими.

Другий тип - «Кар'єристи». У свої молоді роки багато, хто з студентів працює. Вони впевнені, що теорія - це лише 50% успіху, тому приділяють практиці багато уваги. Деякі самі платять за навчання, що особисто викликає повагу.

Звісно не можна казати про всіх однаково. Ці студенти дещо зневажливо відносяться до вивчення матеріалу. Їх відвідування залишає бажати кращого. Оцінка «3» їх цілком влаштовує. Вони повністю розуміють відповідальність самостійного життя, часто втомлюються, але досягають своїх цілей, і зрештою - завжди мають власні гроші.

Третій тип - «Активісти» - кожен стенд на стінах університету, кожен захід і вечірка не проходить без їх уваги. Студенти - «активісти» завжди прагнуть стати частиною студентського самоврядування, живуть мріями і креативом. Дехто - навчається сумлінно. Дехто - віддає перевагу репетиціям, порівняно з парами. Зрештою саме ці студенти

зберігають «студентський дух» і вносять позитив у тяжбу студентського життя.

Четвертий Тип - «Моя хата з краю» - ця каста студентів, як правило навчається - «непогано». Вони не приймають надто активну участь у студентському житті, зайвий раз не піднімуть руки на лекціях. Але якщо ви думаєте, що такі студенти просто - ліниві, то дарма. Зазвичай в них завжди є своє особливе хобі, або захоплення, якому вони надають перевагу. Сидячи на парах, вони мріють повернутись до свого мольберту, музики, чи навіть улюбленого серіалу. Як показує практика, саме таких людей згодом називають геніями.

П'ятий тип - «Наші герої» - вони, як ніхто заслуговують такої назви - це старости. Вони бачать світло у щільності, здатні на все, першими кидаються на амбразуру, захищаючи своє плем'я. Ці студенти природжені лідери, і не покинуть жодного студента, навіть, якщо той їх зневажає. Для кожного студента, вони наче провідники впродовж важкого шляху навчання. Нерідко старости нехтують собою заради інших. Не всі з них спочатку розуміли, які випробування їм належить пройти, коли пропонували свої кандидатури на роль старости. Але кожен з гідністю захищає студентів перед викладачами, допомагає виконувати домашнє завдання

та носить журнал, як вінець свого лідерства.

Звісно усі студенти різні, але нас всіх об'єднує одна мета - знайти себе у цьому житті. Якими б шляхами нам не довелося йти, ми допомагаємо одне одному. Наші студенти - це емоційні, чутливі та сильні особистості, які не зупиняються на шляху до омріяної цілі.

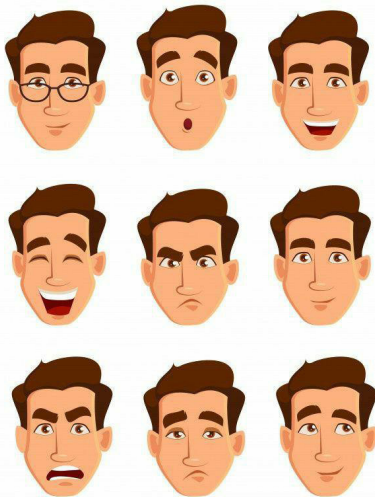

Фото взяте з сайту «Pinterest»

Надірадзе Ангеліна

• Вигуки з залу •

Колонка сикофанта

Студентам нарешті дали розкрити рота

Свіжий погляд, аргументи, влучні цитати, гострі питання та блискучі відповіді – третій курс поринув у риторичні бої. Студенти на собі відчули як це: бути ритором та виступати із промовою на агорі давніх Афін.

Та на Афінській агорі були не тільки ритори і слухачі. Були ще й сикофанти. Для ритора це все одно що студенти із задніх парт: жах, який здатний найкращу промову перетворити на посміховисько. Викладач вирішила не досягати такого ступеню реалізму, тому виступи проходили в «тепличних» умовах. Але сикофант завжди знайде, де влізти.

Довідка: сикофанти – клас професійних обвинувачів, кляузників, сутяг, які заради особистої наживи заводили процеси, щоб, налякавши певну особу судом, примусити до сплати відступних. Або, у випадку виграшу процесу, отримати частину відібраного після суду майна. Джерело: Енциклопедичний словник Брокгауза і Єфрона.

Мова. Навряд в Афінх ритори, крім грецької, розмовляли перською або єгипетською, а от у нас усе можливо. В статті сьомий закону України «Про освіту» чітко сказано, що «Мовою освітнього про-

цесу є державна мова». А те, що відбувалося в аудиторії 508(б) – це ні що інше, як освітній процес. Звичайно, для багатьох студентів російська – це мова, якою розмовляють вдома, це мова, якою вони володіють найкраще, та мова, якою вони спілкуються між собою.

Але ж як можна казати про дерусифікацію, якщо ми самі їй не сприяємо? Звісно, не всі виступи були російською, дехто вшанував і рідну мову. Але те, що починалося, як українська, закінчувалося, як суржик.

Двома із половиною мовами (українська, російська та суржик) обговорювалися складні питання: вплив соціальних мереж, переваги і недоліки дистанційної освіти та місце комп'ютерних ігор у нашому житті. Про це можна розмовляти безкінечно, тому було встановлено чіткий таймінг: п'ять хвилин. Розумно, логічно, зручно. Аж раптом з'ясовується, що п'ять хвилин – це час виступу не одного «ритора», а пари. Люди перед дзеркалами вдома готувалися, заміряли час, планували, щоб секунда в секунду. «Мені довелося вирізати найкращу частину», – скаржиться учасниця. Чи то студенти мають коротку пам'ять, чи то викладач із них глузує.

Акція вийшла драйвова та гостра. Але у цих риторичних боях не вистачало важливої складової: власне, бою. Так, учасники ставили одне одному жорсткі питання, відповідати було складно, слухати це було цікаво, але у бою є переможець та є переможений. Тоді, коли все планувалося, було сказано: «...потім вони виходять із аудиторії, а ми їх судимо». Сама сутність промов давньогрецьких ritorів була у тому, що вони мали переконати аудиторію підтримати певну позицію. Це ж, власне, мета риторики. Ритори виходили не просто позмагатися, чия промова крутіша. Важливо, щоб ніхто не образився, так але ж не ціною ключового елементу.

Звісно, не можна оминути й найважливіше: ці «бої» безсоромно порушили святую традицію третього курсу: хоча б один студент має прийти неготовим.

Олександр Верескун

Ритор глаголить

Виступ у нас отакий

Розпал двоюбою

Посмішка – запорука успіху оратора

Агора

Головне – переконати глядачів, а не опонента

• Креативний підхід до навчання • Бої без правил

«Боже, що я розповідаю?...»

21 вересня на факультеті журналістики відбувся риторичний батл. За звання найкращого оратора змагались шість пар студентів. Під час дискусії обговорювалися такі актуальні теми: вегетаріанство, залежність від соціальних мереж, одностатеві шлюби тощо. Головною метою було спростувати доводи опонента, змусити його засумніватися у власній правоті під тиском вагомих аргументів.

Кожен із учасників продемонстрував свої ораторські здібності, а також вміння триматися перед публікою.

«Такі заходи допомагають нам практикуватися, підвищують навички об'єктивного, що дуже важливо для професії журналіста», – учасниця батлу Ніколь Савченко. Під час змагання відбувалися різні курйозні ситуації. Так несподівано одна з учасниць у своїй промові змінила точку зору:

«Боже, що я розповідаю?...», –

сказала дівчина.

Поединки проходили у неформальній обстановці.

«Ритори» мали за мету будь-що донести свою точку зору до аудиторії, використовуючи різні ораторські прийоми.

«Провести пару в такому форматі – було дуже цікавою ідеєю. Пожальку, це перший випадок, коли була готова вся аудиторія», – вважає учасник батлу Олександр Верескун.

Одному з учасників не вистачило суперника, але він вирішив зіграти роль свого опонента, вступивши в діалог із самим собою. В результаті чого вийшла дуже жвава й бурхлива суперечка, на яку емоційно відреагували глядачі.

Переможця поединку виявити так і не вдалось, кожен із учасників був оригінальним та проявив індивідуальні здібності.

Микита Шмалько

•Голоси з історії•

Назад у минуле

Що трапляється, коли на пару замість студентів приходять ковбої з індіанцями

Нудні лекції й «напівмертві» практички – це явно не про студентів ФСЗМК. У дев'ятці навчальний процес у самому розпалі. Першачки звикають до нового ритму життя, другоккурсники пізнають всю радість і біль факультетської газети, а третій курс не на жарт розігнався в риторських боях. Навіть без п'яти хвилин випускники, більш досвідчені й дорослі четвертоккурсники, не пропускають пари (ну, або майже). Вони вже не перший рік практикують на своїх заняттях режим реальної історії. Що це таке, й як воно працює, спеціально для редакції «Гончар Інфо» розповіли ковбойка Юля та індіанка Іра.

Ви що?! Ковбої виглядали зовсім не так!

«Ковбої... Міф? Реальність? Хто з вас справжній?..»

- Юлю, розкажи, будь-ласка, що це була за подія? Як саме вона проходила, й що ви робили?

- Це була не зовсім подія, а скоріше звичайна пара. Але трішки з незвичайним завданням, можна сказати. Нам треба було відшукати й презентувати якісь цікавинки про ковбоїв. І ми підготували розвінчування міфів про них. Тобто, як їх усі уявляють, і як насправді вони виглядали, і ким взагалі були ковбої. Нас було троє: Дарина виконувала роль журналіста газети «The Dallas Morning News», Лера була міфічним ковбоєм, а я – реальним.

- Багато нового дізналися під час підготовки?

- Звичайно! Ми опрацювали багато матеріалів, щоб максимально точно передати, хто такі ковбої. Наприклад, ми дізналися, що вони взагалі були звичайними пастухами. Але я думаю, що цей факт не є дуже великою новиною. Ми також дізналися, які в них були вподобання, зброя, які напої полюбляли і т. п.

- Юлю, з вашого виступу вже пройшло більше тижня. Поділіся, що вже встигло забути?

- Я думаю, вся інформація, яку ми готували для виступу, надовго нам запам'яталась. Адже ми дуже серйозно підійшли до нашого завдання і старанно до нього готувались.

- А наскільки серйозним було ваше розслідування?

- Ну, я думаю, що нашу підготовку не можна назвати аж таким розслідуванням. Адже вся інформація в принципі є на просторах інтернету. Необхідно просто знайти правильний підхід, уважно все промоніторити, логічно вибудувати текст і детально продумати свій виступ.

- У вас дійсно було дуже цікаве завдання, але водночас і досить складне. Як багато часу пішло на підготовку? Чи встигали ви?

- Так, звісно встигали. Ми взагалі дуже швидко підготувались. Капелюх замовили – він прийшов там буквально за один день, тому що з нашого регіону була відправка. Потім на вихідних знайшли всю інформацію, вивчили слова.

- Юлю, а як ти вважаєш, наскільки важливими й необхідними є такі завдання? І чи варто проводити схожі заходи частіше?

- Звісно я вважаю, що це дуже класно. Адже через, наприклад, три роки, навіть після університету ти не згадаєш звичайну пару. Але ти згадаєш те, що ви щось там готували, якісь костюми були, щось показували. І це також допомагає сконцентрувати увагу студентів. Коли вони просто слухають там якусь доповідь, наприклад, коли одна людина виходить і просто монотонно розповідає про тих же ковбоїв – це одне. А коли люди просто наглядно показують, як це було насправді, як все це хоча б приблизно виглядало, студентам це більш зрозуміло. Й інформація краще запам'ятовується.

- А наскільки корисними подібні завдання є саме для журналістів? Які практичні навички вони розвивають? І як можуть допомогти у майбутній професії?

- На мою думку, такі завдання дуже важливі для журналістів. Вони розвивають уміння моніторити інформацію, знаходити правдиві факти та правильно ними оперувати. До того ж ти поступово вчишся прописувати маленькі сценарії та продумувати сюжети. Щодо практичних навичок – так це не боятися публічних виступів і камер, що для журналіста надзвичайно важливо.

Індіанці – як було насправді

- Іро, яка була тема вашого виступу?

- Ми з моєю подругою Настею розвінчували міфи з життя індіанців.

- Як ви обирали теми?

- Коли ми побачили в переліку «Індіанців», ми відразу зрозуміли, що зможемо зробити виступ цікавим: яскраво вбратися, розмалювати обличчя і взагалі зробити це весело. І чим яскравіше вигляд, тим краще. Тому ми змайстрували власноруч індіанські головні убори з пір'ям, розмалювали обличчя звичайною гуашшю. Скажемо чесно: все це зробили за пів го-

Червоношкірі як вони є

динки до пари, але вийшло доволі яскраво.

- А скільки взагалі ви витратили часу на підготовку?

- На пошук інформації ввечері витратили години дві. Наступного дня вранці підготували реквізит та образ. Вийшло доволі просто,

але ж простота запорука успіху.

- Ким саме ви були?

- Ми були двома представниками племені індіанців, кожна розповіла по три міфи і правдиву інформацію до них. Наприклад, у мене був один міф про те, що знімати скальп в індіанців було звичайною справою, але це не так. Другим міфом було те, що томагавк у цього племені був металюю зброєю. А третім міфом ми обрали безграмотність індіанців, адже вони змогли випустити власну газету.

- Чи була у вашому виступі така інформація, яку ви самі вже знали? Або ж ви обирали факти, які були вам невідомі?

Розвінчувачі індіанських міфів

- Єдине, що я знала, була інформація про розмалювану шкіру індіанців. Усе інше було новим та цікавим для нас, і, сподіваємось, для аудиторії.

- Пройшов уже тиждень після вашого виступу. Що залишилось у вашій пам'яті?

- Відчувається, що пройшло навіть менше, ніж тиждень. Ми з легкістю можемо вийти і знову від початку до кінця все розказати.

- Як думаєш, чому ви запам'ятали саме цю інформацію дуже добре?

- По-перше, ми добре підготу-

валися. По-друге, ми трошки хвилювалися та нервували під час самого виступу, а такий міні-стрес дав гарний поштовх мозку для запам'ятовування. А по-третє, і на мій погляд, найголовніше – той маскарад, всі ті вбрання, кольорові образи, все це допомогло візуально краще сприйняти та запам'ятати те, про що говорили як ми, так і наші одногрупники.

- Чи було таке, що при підготовці до виступу вас дійсно здивував чи зачепив якийсь факт чи факти?

- Ми – студенти ДНУ, нас вже нічого не дивує.

- Що було найскладніше: обрати, запам'ятати чи відтворити інформацію?

- Знаєш, все було нескладним. Просто зайняв немало часу пошук дійсно цікавих фактів, а не загального та нудного матеріалу, який усі вже або знають, або навіть слухати не будуть. Щодо запам'ятовування – тут зовсім

Дуель міфу та реальності

Ніколь Савченко,
Анастасія Галашева

Підняла палець догори - опинилась в іншій країні

Навколо світу під час літніх канікул

Скажи "ні!" стереотипам і страхам, бо хто не ризикує, той не подорожує бюджетно!

Як часто ти говориш собі про те, що хочеш подорожувати? Постійно знаходяться відмовки? Обставини не дозволяють? А може, це просто брак бажання?

Історія студентки Маргарити Васильєв доводить, що можливо побачити світ. Однак не мати в своєму бюджеті великих сум, не бронювати номери в дорогих готелях. Не планувати все до дрібниць та інколи, навіть не знати, де заночуєш завтра. Проїхати 20 тисяч кілометрів автостопом. Екстремально? Так, дуже. А чи варто воно цього? Розповіла Маргарита в інтерв'ю.

Як це, повернутись до звичного способу життя, до навчання, після такого шаленого літа?

У минулому році було важко втягнутись в рутину. А зараз я вже здатна правильно розподіляти час. Щоб не сумувати зараз подорожую містами.

Тож скільки днів та де саме ти перебувала на канікулах?

За літо 2019 - рівно 21 день у Європі, а от за літо 2020 - 55 днів. Якщо брати до уваги міста Європи, то: Будапешт, Братислава, Відень, Прага, Берлін, Амстердам, Єлена Гура (Польща) - Львів. Міста лише України: Мукачево, Ужгород, Закарпаття уцілому, Львів, Тернопіль, Хмельницький, Бакота. А от проміжні міста я не беру тут до уваги.

Питання, яке, мабуть, найбільше хвилює всіх: чому ти вирішила подо-

рожувати в такий спосіб?

Це максимально дешево, екстремально. Така «штука» дає відчуття свободи, вона відрізняється від звичайної подорожі, тим самим і манить.

На твою думку, чи кожен зміг би дозволити собі такі мандри? Та якими якостями має володіти така людина?

Ні, бо подорож - не про комфорт. І якщо ти готовий з усією головою пірнути у це, то прив'язаність до роботи, грошей, певних людей гальмуватимуть тебе. Одна з найголовніших потребних рис, як на мене, - комунікабельність. Адже без неї ви планктон, якого у першу ж секунду з'їсть крупна риба. Також впевненість - ви не сядете у жодну машину і не довіритесь жодній людині, що вирішить вас «захостити», якщо не матимете такої якості. Також я б виділила б незламність. Ти маєш завжди бути на плаву і володіти тим потоком стрімкої річки, у яку увійшов, бо інакше захлебнешся. Бувають ситуації, де ти можеш просто надірватись не так в фізич-

ному аспекті, як у психологічному. Така подорож - нелегка, бо ти можеш стояти на дорозі під палючим сонцем близько дев'яти годин, або ж спати на якомусь вокзалі (у кращому випадку). Однак при цьому усього знати, що ти все подолаєш, бо ти ж крутий! А куди ж без оптимізму? Він змінить цю гамму сірості. Посмішка з привітністю - вірні друзі, що завжди мають бути при тобі, бо ти розплачуєшся з людьми не грошима, а емоціями які лишаєш після себе.

З твоїх слів зрозуміло, що траплялись певні труднощі. А що було найскладнішим у відпочинку для тебе?

Невідомість. Ніколи не знаєш чого тобі чекати, де ти сьогодні ночуватимеш або чи взагалі виживеш...(Розповіла, сміючись)

Кожен день в таких умовах - унікальний. Однак чи є те, що запам'яталось найбільше?

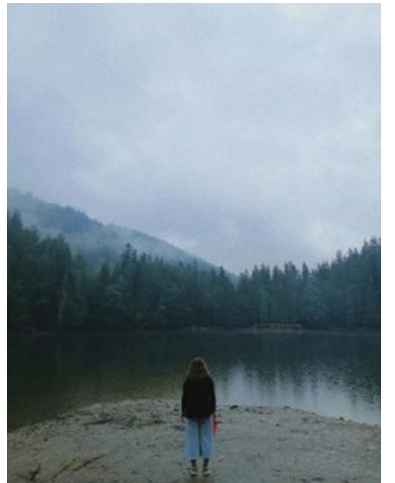
Ранок. Кожен ранок, коли ти ще геть не набралась сил від попереднього насиченого дня. А вже мусиш прокидатись, щоб натоптувати нові мозолі, зустрічати нових людей, йти у ту ж невідомість, яка до мурах лякає. Пам'ятаються ті найдешевші європейські шоколадки. Зірвані фрукти, вже в українських садах. Вода з криниці або ж кранику, що втамовує не лише спрагу, але й голод. Ніколи не забуду запах кожної місцини. Я пов'язую кожне місце з якимось предметом і запахом, щоб завжди закарбувати спогад про це.

Ти так романтично про все розповідаєш, однак напевно ж були на шляху якісь і дуже екстремальні ситуації?

Так, звичайно. Найекстремальніша і в одночас найсмішніша ситуація - це як ми сіли у машину до поляків, з надією, що ті відвезуть у зазначене місце. У результаті ми опинились за 100 кілометрів від нього. Ймовірність того, що ми дійдемо з Німеччини до Амстердаму стрімко зменшується. Тож уже пізно ввечері намагаємось вибратись з глуші, у яку потрапили. Для цього ми змінили десять машин, перебігли автобан і не отримали штраф. Згодом ми вийшли на шосе, де нелегально стояли з надією піймати машину, а через 30 хвилин змогли зупинити машину. «Молодці, ви застопили поліцію!», - промайнуло у думках. Ми розуміли повну безвихідь та накиннулися на полісменів з розповідями про нашу розгубленість. Вийшли з цієї ситуації не лише без штрафу, але й з крутим досвідом хосту у поліцейському відділку.

Чи хотіла б ти ще ти ще відпочивати таким способом, знаючи всі аспекти?

Однозначно так, і навіть зараз, поки ще тепло, я продовжую

це робити. Це радше дешевий і швидкий спосіб дістатись у різні міста України, щоб відвідати певний захід і зустрітись з важливими людьми. Кількаденні тріпи важко назвати подорожами, бо навіть розмір і вага рюкзака вже не дають так «прочити» цю насолоду. Автостоп - це мій наркотик. Він затягує, але від такого наслідки йдуть лише у плюс. Хіба не круто бути головним героєм якоїсь книги пригод? Я та людина, що цього хоче. Подорожі розширили мій кругозір, відкрили мені занавіс до великого світу та дали можливість, про які інші лиш мріють. Зараз я та, ким би пишалась маленька Ріта. Адже я вийшла із зони комфорту і сказала «ні!» стереотипам і страхам.

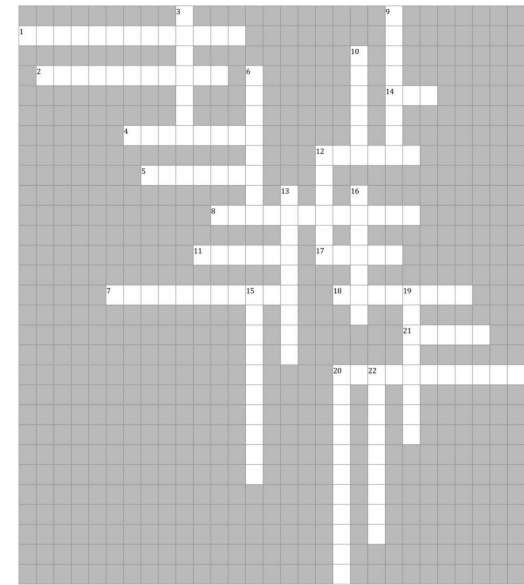
Вибір кожного: ризикнути та побачити світ, чи все ж чекати сприятливих обставин. Лише ти вирішуєш, прокидатись під теплою ковдрою в готелі або ж десь в менш комфортному місці.

Історія Маргарити доводить, а чи варто боятись, відкладати "на потім"? Чи потрібно жити стереотипами? Думати, хто буде якої думки про тебе, коли ти стоїш декілька годин на дорозі з піднятим догори пальцем? Питання лиш в наших характеристах: чи вистачить сили духу?

(фото з особистої сторінки Instagram Маргарити)

Студентка Дніпровського національного університету ім. Олеса Гончара

Ольга Алексєєнко

По горизонталі:

- Усвідомлення чи розпізнавання чогось або когось
- Наука, що вивчає мову
- Особа, яка складає, перевіряє і виправляє зміст видання
- Інформаційне наповнення сайту
- Підприємство, яке готує, випускає та реалізує різні види друкованої продукції
- Професія, що поєднує роботу з інформацією та письменницьке ремесло
- Мистецький напрям, що народився в середині 16 століття
- Науковий або публіцистичний твір невеликого розміру, що розташовується в журналі, газеті, тощо
- Короткий виклад журналістського матеріалу. Розташовується після заголовку перед основним текстом
- Засоби комунікації для передавання інформації одним словом

Кросворд

- Журналістська бесіда-опитування
- Діяльність, що складається з написання рекламних текстів
- Не віршоване та не організоване ритмічно мовлення

По вертикалі:

- Здатність людини завойовувати увагу та захоплення інших
- Людина, що займається відеозйомками
- Розумові здібності людини
- Видання, що виходить через певні проміжки часу у формі складених паперових аркушів
- Синонім слова "суспільство"
- Назва статті
- "Дивне диво", "пропади пропадом" одним терміном
- Навчається в університеті
- Повідомлення з місця подій
- Процес обміну інформацією, синонім слова "спілкування"
- Слово, що однаково читається в обох напрямках

Дар'я Нещеред

Лев

Леви, останнім часом ви витрачаєте дуже багато ресурсів, через роботу. Осінь - прекрасна пора, щоб знайти хвилинку для відпочинку. Зробіть кави або чаю та порадуйте себе смаколиками!

Рак

На вас чекають безліч неочікуваних та корисних зустрічей. Лише дозвольте собі плисти за течією несподіванок і ви самі побачите, як все, здавалося б, однотонне і сіре почне "грати" яскравими кольорами, змінюватись на краще.

Скорпіон

Осінь - неймовірно гарна та затишна пора року. Більше звертайте уваги на дрібниці, такі як трохи пожовкле листя або ж на білочку, яка перетинає гілку за гілкою. Перезавантаження - найкраще рішення на цей місяць.

Терези

Не дозволяйте осінній депресії зіпсувати ваші плани. Погляньте на похмуру погоду з іншого боку. Це зайвий привід яскравіше вдягнутись та нарешті замінити чорну парасольку. Осінь - це не лише дощі й похмурість, а й жовті листя та затишок.

Діва

Літо було для вас занадто напруженим. Дозвольте собі нарешті прочитати бажану книжку, а також витратити на каву більше часу, аніж зазвичай. Але не забувайте й про справи, аби зимові пори трохи більше відпочити.

Водолій

Візьміть до уваги свій стан здоров'я, адже осінь несе для нас не тільки красу, а й різкі зміни в погоді. Тож тепліше вдягайтесь, якщо це необхідно. А також беріть з собою теплий чай, аби зігріватись навіть на вулиці.

Козеріг

Проведіть час з близькими. Ви дуже багато працюєте і постійно кудись поспішаєте. Зробіть паузу та домовтесь про зустріч зі своїми рідними або близькими друзями. Що може бути краще?

Риби

Виповніть своє бажання! Вже давно хочете стрибнути з парашутом? Або ж намалювати картину? Чи навчитися їздити верхи? Тож вперед, зараз саме час! Все буде сприяти виповненню вашої мрії.

Стрілець

Не відкладайте на потім, те що можна зробити сьогодні! Доробіть звіт, дочитайте книгу та нарешті приберіть на полиці. А після можна зігхнути з полегшенням і трошки відпочити.

Овен

Менше сваріться цієї пори, більше видихайте. Адже навіть маленька суперечка може призвести до великої сварки та довгого мовчання і образ. Намагайтесь вирішити усі непорозуміння спокійно.

Близнюки

Восени проводьте більше часу з собою, прислухаючись до себе та своїх бажань. Можливо, вам щось не сподобалося протягом дня - проаналізуйте цю ситуацію та знайдіть її рішення в своїй голові. Організуйте собі відпочинок своєї мрії і з новими силами йдіть у новий день.

Тілець

Порадуйте себе чимось новеньким. Відправтесь на шопінг! Придбайте новий светрик або кофтинку, а може у вас закінчуються улюблені парфуми? Це зайвий привід оновитися! Тож, не стримуйте себе і скоріш йдіть до торгового центру.

Гороскоп - Валерія Майна

Поради для журналістів-початківців

Професійний фахівець поділився своїм досвідом з майбутніми спеціалістами

Тележурналістка Руслана Козиряцька провела лекцію. Вона поділилась своїми знаннями з медіасфери та своїми секретами кар'єрного зросту.

Зустріч розпочалася з тематичної презентації, яку коментувала журналістка. Всі слова супроводжувались слайд-шоу з архівними світлинами, відеорепортажами. Козиряцька розповіла про своє перше завдання, так би мовити "бойове хрещення". Це була спроба створити якісний журналістський матеріал. Команда мала відвідати захід «Дивоопівту» у Петриківці та зробити репортаж. Однак все виявилось не так просто. Погодні умови заважали роботі. Журналістка була вимушена кричати у мікрофон, що сильно зіпсувало якість звуку. Та на жаль, оператор не помітив браку матеріалу й не повідомив про це. У підсумку Руслана виглядала для багатьох телеглядачів у кадрі кумедно. Вона була схожою на дитину, яка гучно декламує віршика на Новий рік. Це був складний досвід. Однак саме завдяки таким труднощам фахівці-початківці набувають нових знань та навичок.

Під час зустрічі студент поставив спікеру запитання:

- Який Ваш найяскравіший проєкт за сім років праці у медіасфері?

- Не кожного дня стаються події, про які можна розповісти під час ефіру. Тому часто потрібно робити не інформаційний, а розважальний матеріал. Так одного разу мені довелося робити репортаж на тему: «Як побороти свої страхи?». Щоб краще розкрити мету сюжету та надихнути глядачів на боротьбу з власними демонами, я вирішила на власному прикладі довести, що все можливо. Мій найбільший страх – висота. Тому звернулася до компанії, яка організовує банджи-джампінг. Я поборолася свій страх та зробила крок в безодню – стрибнула з моста. Це був найяскравіший досвід, який я не забуду ніколи.

Запрошена гостя наголосила на важливості взаємодії журналістів з операторами та редакторами. Журналістка попередила студентів, чого варто очікувати в майбутньому – напружений графік, робота у вихідні. Потрібно багато часу приділяти пошуку нових матеріалів.

Деякі студенти були здивовані, адже не знали певних аспектів та подробиць журналістського життя. Однак спікер запевняє, коли є любов до справи якою займаєшся – все відходить на другий план.

Також Руслана дала декілька рекомендацій щодо медіасфери. Отже, лайфхаки від Козиряцької:

- 1.виховуйте в собі терпіння та спокій;
- 2.байдужість викидайте;
- 3.чітко розділяйте роботу і особисте життя;
- 4.не бійтесь бути сміливими;
- 5.бережіть здоров'я.

Свою лекцію Руслана Козиряцька закінчила словами: "Гумор, спокій, труд, дружність, сміливість – основні титани, на яких тримається журналістська справа. Ви повинні вірити в себе та займатись тим, що вам подобається".

Після лекції у студентів була можливість особисто поспілкуватись з журналісткою. Вони цікавилися питаннями стосовно практики на телеканалі та фрілансу, на які вона з радістю відповіла. Проте крім подробиць професійної діяльності, журналістка поділилась спогадами свого навчання на факультеті. Вона ніби побачила своє відображення у юних колегах.

Студенти факультету систем та засобів масової комунікації:

Ольга Алексеевко
Ліліана Хандрига
Єлизавета Ломонос

ви й самі не помітите, як прочитаєте всі шістдесят сторінок.

Фото взято з сайту <http://interesnie-faktu.ru>

Даниїл Ніколаєнко

Дніпро очима іногородніх студентів

Чи може місто стати рідним для приїжджих?

Що відчуває новий мешканець міста? Сум за домівкою чи насолоду від почуття свободи?

Кожної осені до університетів Дніпра вступає багато іногородніх студентів. Пов'язано це не тільки з швидкоплинним розвитком міста під став Європи, а й через наявність закладів вищої освіти, які надають своїм випускникам необхідні знання та перспективи.

Студентське життя називають найщасливішим періодом життя, а насиченим воно стає тоді, коли ти живеш у гуртожитку. Постійний рух у колі нових знайомих, щоденні події не даватимуть часу на погані настрої, а самостійність швидко навчить пристосовуватися до дорослого життя та вирішування своїх проблем без допомоги батьків.

Розмовляючи із мешканцями гуртожитку, розумієш, що немає людей, які б жалкували про переїзд у Дніпро. Всі вони розповідають про почуття безпеки, спокою та свободи у місті. Особливо студенти цінують те, що після переїзду вони знайшли нових друзів.

Більшість іногородніх студентів прибули з невеличких містечок, де з приходом темряви слід скоріше йти додому. Але у

Дніпрі ситуація зовсім інша. Хочеться прогулятися ввечері центром, подивитися на неонові фарби площ чи просто спостерігати за перехожими, що поспішають. На одній такій прогулянці першокурсники ФСЗМК зустріли чоловіка з Запоріжжя, котрий приїхав до міста лише за вечірньою панорамою і цим дивовижним відчуттям.

Почесне місце в розмовах про Дніпро займає набережна. Це й не дивно, все ж таки вона є однією з візитівок міста. Іногородні студенти, як приїжджі, перш за все цікавляться туристичними місцями. І першокурсники ФСЗМК не виняток. Вони відвідали набережну та поділилися своїми враженнями. Для когось головним почуттям під час прогулянки стала свобода, якої вони не відчували у своєму місті. Інших же вразило те, що вони так легко стали частиною юрби та змогли насолоджуватися міським галасом.

Дніпро швидко стає для студентів рідним, воно за лічені дні перетворюється на домівку. Так, за рідними сумуєш, але звідси не хочеться виїжджати. Навпаки, хочеться, щоб рідні навідували тебе, а ти проводив екскурсію найкращими місцями.

Набережна. Фото з сайту igotoworld.com

Варвара Фащенко

Ніколи не пізно почати спочатку

Історія студентки, яка на власному досвіді у цьому переконалася

Що робити, коли обрав не «ту» спеціальність?

Фото Євгенії Завальної

Коли я закінчувала одинадцятий клас, переді мною стояв вибір – переїхати в інше місто на навчання або залишитися в рідному Кривому Розі. Незважаючи на те, що другий варіант був безперспективним і програвшим з самого початку, я просто злякалася зробити крок в невідомість і обрала залишитися.

Мене зацікавила комп'ютерна Академія «Шаг». Після закінчення школи я вирішила вступити туди на спеціальність «Комп'ютерна графіка та дизайн». Перший рік мені дуже подобався. Але щось в цьому навчанні все одно було не так. Дивний розклад, відсутність сесій і якоїсь спільної організованості. Здавалося, ніби я просто ходжу на курси. На другий рік нічого не змінилося. В голову поступово приходили думки про те, що потрібно забирати документи, але я не вірила в те, що зможу це зробити. Ці думки були якимись віддаленими від тієї реальності, в якій я знаходилася. Настав день, коли терпіння не стало сил. Я сіла і чітко розписала, якою хочу бачити себе і своє майбутнє. Через пару тижнів я забрала документи, а через півроку вже перескладала ЗНО для того, щоб знову вступити на перший курс.

Це був дуже важкий рік для мене. Після того, як я пішла з академії, моє моральне самопочуття було дуже пригніченим. Всі мої друзі і колишні однокласники вже були на другому курсі, деякі з них навіть почали працювати за фахом, а я начебто зробила тисячу кроків назад. Всі ці півроку я старанно вчила шкільні предмети, щоб добре скласти іспити. І паралельно з цим заспокоювала себе, що всьому

свій час. Що кожен з нас йде своєю дорогою і немає нічого страшного, що ти звернув кудись не туди.

Зараз я вчуся на першому курсі ДНУ. Я вступила на ту спеціальність, про яку довгий час так мріяла. Чесно кажучи, мені до сих пір не віриться, що я це зробила. Було багато страхів і сумнівів. До останнього продовжувала роздумувати: а як все буде? А чи вийде в мене зрозуміти те студентське життя? Адже у мене цього ніколи і не було. Я не знаю, що таке сесії, заліки. Вперше так довго сиджу на парах. Я навіть відвикла від домашніх завдань. Для мене все це настільки нове, хвилююче і незвичайне, що іноді просто гублюся від такого потоку інформації і вражень.

Коли я зробила цей крок вперед, зрозуміла, що ніколи не пізно почати все спочатку. І ніколи не потрібно боятися щось змінювати у своєму житті. Ми всі робимо помилки, але це лише важливі для нас життєвий досвід. Я сумнівалася, боялася, губилася. Мені безліч разів здавалося, що роблю щось не так. Але зараз розумію, що все мало сенс. Я стала на крок ближче до своєї мрії.

Аліса Лазарева

Купрін – характер різних полюсів

Російський письменник, який вмів радіти

Якщо російська література для вас – це печаль і смуток, то прочитайте про п'яні витівки Олександра Купріна.

1. Одного разу, після непоганої п'янки, Купрін і його друзі замотали величезний кавун в газету і віддали випадковому перехожому, при цьому сказавши, що то бомба, якщо її розгорнути – станеться вибух. Історія закін-

чилася тим, що бідолаха доніс пакунок до поліцейської дільниці та поскаржився на хуліганів. 2. До Олександра Купріна приїхав знайомий журналіст, і вони вирішили випити. Пропустивши пару келихів випивки, чоловік заснув, а п'яний Купрін взяв трояндочку і... заснув її в задній прохід журналіста. Але не варто вважати, що Олександр Купрін – дурний пия-

ка. Насправді він один з найбільш сентиментальних російських письменників. Прочитайте "Зірку Соломона" або "Поєдинок". Саме в цих творах розкривається письменницький талант Олександра Івановича Купріна. Хочеться сказати пару слів про оповідання «Зірка Соломона», щоб зацікавити читача. Історія розповідає про дрібного чиновника на ім'я Іван Степанович